Buckley's

FÖR HELA FAMILJEN

HAV ALTID EN FLASKA HEMMA.

Det är det berömda örtmedlet mot hosta, bronchitis, förkylning, hes-het, smärtor i halsen, lunginflammation, influensa, kikhosta, strup-Buckleys blandning stillar ögon-blickligen hosta eller förkylning, hosta o. s. v. Verkar snabbt som blixten, en dosis tager bort hostan.

Skydda Eder själv och Eder familj, på så sätt, att Ni alltid har en flaska Buckleys i medicinskåpet. Buck-leys blandning "Strong" för vuxna, Buckleys blandning "Modified" för barn och vuxna—var och en av dessa blandningar är genast verksam.

Vuxna: Medicin sápass som en eller två teskedar intages varje tredje timma, intill dess förbättring inträder. Tages i vatten eller enbart.

BRUKSANVISNING.

Barn i åldern 10—15 år en halv tesked.
Barn i åldern 5—10 år en fjerdedels tesked.
Barn i åldern 2—5 år 5 till 10 droppar, man giver dem det i litet upp-värmt eller kallt vatten och sockrar det något.

Varje apotek säljer Buckleys under penningarna-tillbaka garanti Pris 75c Få hos "Home Remedies Sales," 658 Main Str. Winnipeg, Man.

BUCKLEY'S
MIXTURE
"STRONG" OR "MODIFIED" 209

1708 Rose Street, Regina, Sask. 9916 Jasper Ave., Edmonton Alta.
W. K. Buckley, Limited, 142 Mutual St., Toronto 2

FRÅGOR OCH SVAR.

Ärade red.

Anhåller vördsamt om plats i avdelningen "Ordet Fritt" i Eder tidning för följande:

Kan S. C. T. eller någon annan giva mig upplysning om priset på en "Indian" eller "Harley Davidson" motorcykel, samt betalningsvillkoren om man kan erhålla sådan på avbetalning.

Finnes det någon agent i Wetaskiwin för nämnda märken, eller i så fall, var är den närmaste.

Svar emotses godhetsfullt i tidningen.

Putte.

S v a r: En "Harley Davidson" motorcykel kostar från $350 till $475, beroende på cylinderantal o. s. v. Den kan erhållas på avbetalning med cirka en tredjedel kontant och återstoden på 10 månader. Eder närmaste agent för Harley Davidson har sitt kontor i Calgary. En "Indian" kostar ungefär lika mycket och betalningsvillkoren äro desamma.

Red.

FRÅN ERICKSON, MAN.

Ärade Red.

Härmed sänder jag $4.00, som betalar tidningen till januari 1927. Canada-Tidningen är en välkommen gäst hos mig. Den är bra och jag vill icke vara den för utan.

Med högaktning
B. J. Anderson.

FRÅN WATERHOLE, ALTA.

Ärade red.

Förlåt min försummelse att betala eder goda och lärorika tidning. Under senaste tiden har jag varit sjuk o. under vissa tider utan sans, men har nu blivit bättre, så att jag kan skota mig själv. Finn en inneliggande postel note för fyra dollars, som betalar min skuld till Eder. Jag skulle sända mera, men min sjukdom har gjort att min kassa är svag f. n. Tycker bra om tidningen.

Olof Hendrickson.

FRÅN PERCIVAL, SASK.

Ärade Red.

Härmed inneslutes $2.00 för detta år. På samma gång får jag önska tidningen och redaktionen all möjlig lycka med den nya pressen. Även så att prenumeranterna förökas minst tiodubbelt. Vi få hoppas när tidningen blir 12-sidig att flera skriva i "Ordet-Fritt" från både när och fjärran och att alla ha ett vaket öga på våra politiska och ädla strävanden, nämligen att ingå i Farmers Union, våra Pooler o. s. v. Och att alla farmare lägga sitt strå till stacken så att vi få vår fulla andel av vad vi producera och sälja.

Högaktningsfullt.
Per Siwerton.

FRÅN KOJAN VID SKOGSTJÄRNET.

Jag lovade ju i ett föregående brev, att låta Eder få litet närmare kannedom om Clearlake och dess omgivningar, och nu är jag här. I mitt förra brev började jag från åsens topp och gick ned tills jag träffade den lilla skogssjön, men nu skall jag börja från kullens fot och snoga upp genom tills jag när samma sjö från andra sidan.

Jag börjar då vid det lilla blomstrande stationssamhället kallat Minnedosa, ty det ligger alldeles på gränsen eller i brytningen av slätten och bergsluttningen, och ej nog med det, utan Minnedosa har alltid varit utgångspunkten för dem som sökt sig land vid backsluttningen och sedan även varit bebyggarnas marknadscentrum. Innan Manitoba Nortvestern byggdes kallades platsen "Tanners Crossing". Då kommo landsökare in i de på den tiden alldagliga prärieskonarn, dragna av ett par oxar, men sedan järnvägen byggdes och en sation blev anlagd vid Tanners Crossing, fick den det nuvarande namnet. Landsökare fingo det alet bekvämare i att åka på järnväg, än att åka, eller som förhållandet för det mesta var, gå bredvid sitt oxspann tills man nådde det jordområde som man någon gång förut hade utvalt för sig och sin familj. Det var sedan järnvägen var byggd, som man började att ledsaga skandinaverna till Minnedosa och sedan därifrån tolv mil norr, där man hade reserverat ett stycke land för dem, varest de i lugn och ro kunde bygga, så och skära utan att vara i vägen för andra mera "intelligenta" nationer. Hela sträckan upp till kolonien var ett enda stycke skogsland. De första milen norr om Minnedosa var beväxt med asp, vide, björk och en del ek. Men ju längre norr man kom, desto tätare blev skogen och här och där började en och annan gran skymta fram. Väl inkomna innom koloniens gräns syntes granen vara den mest dominerande och efter några mils marsch längre norr började tallen att visa sig, och våra norrlänningar började känna sig hemma. Om det var kolonisterna själva eller om det var de som hade hand om koloniseringen, som drog nykomlingarna till koloniens norra gräns, vet jag ej, men ej nog med att man vandrade tolv mil in i skogen från järnvägsstationen, utan sedan de voro komna innom gränsen knogade de andra tolv mil längre norr tills de nådde den andra gränslinjen. Här spriddes man ut som i en skyttelinje, i öst och väst, tjugofyra mil och mera från närmaste station och även handelsbod, när man lika gärna hade kunnat taga sig land ett par mil från stationen. Alltnog, man började bygga, rodja och bränna. Inom kort syntes här och där små "glättor" i den tjocka skogen och med åren blevo de större, och varest endast skog växte på den tiden, ser man nu de vackraste åkerfält. Människan såväl som djuren, tänkte endast på stunden, om ej något ställer sig hindrande i deras väg. Varje gång en settlare brände ett stycke land för att lättare kunna rödja detsamma, säg han gärna att elden spred sig så långt som möjligt. Detta gjorde att ofantligt stora skogseldar uppstodo och en massa värdefull skog förstördes, och sedan elden hade härjat ett område en tre a fyra år efter varandra, växte ingen mera skog utan det blev vad man kallar "Prairie. En sex mil norr om kolonien ligger den vackra Clearlake. När kolonien först bebyggdes var sjön endast känd av indianer och en och annan jägare. Då låg sjön inbäddad inne i skogen så den kunde ej ses från något håll förrän man steg ut på dess strand. Men nybyggarnas stora eldar förvandlade snart skogen till aska, och stora slätter uppstod här och där och de sträckte sig snart till sjöns stränder. Det blev lättare för jägaren att komma fram, när om höstarna han gjorde sina utflykter, och under varma soliga dagar hände det mer än ofta att stora hjordar med älg samlade sig ute på slätterna, och jägaren fann det lättare att skjuta dem där, än fallet var när han skulle krypa på sitt byte i den tätа skogen, så att för jägaren hade de brända områdena en del företräden, och som det fanns gott om skog samt på samma gång så gott som värdelös, var det ingen som brydde sig om huru mycket det brann. Men det var andra än jägaren, som började se värde i det skröglösa landet. Man började ansätta regeringen om, att den skulle öppna landet för nybygge, men regeringsgubbarne hade börjat få ögonen öppna, att det ej var bra för den återstående skogen att släppa odlaren längre in. Så regeringen satte ett bestämt nej för all kolonisering längre norr. Men det hjälpte icke. En del "envisa" individer tänkte att taga saken i sin egen hand och helt simpelt flyttade upp till sjön. Byggde, plöjde, sådde och skördade, men regeringen stod fast vid sitt beslut och de som hade slagit upp sina bopålar där fingo draga upp sina tältpluggar och söka sig land på något annat ställe. Men sjön blev ej därigenom övergiven. Litet varstädes talades det om dess ymnighet med stor och god fisk och den omgivande skogen full av vilebrå. På vintern träffade man jägare här och där i skogen i sjöns närhet och på sommaren fann man fiskaren med sina atiraljer. Vid sjöns västra strand hade regeringen reserverat en liten landbit för indianer, varest de kunde jaga och fiska. Någon odling var ej att tänka på, ty det är ej naturmänniskans smak, men de som slogo sig ned syntes hava det lika bra som man finner det på någon annan reserv. En del svoro över att indianerna skulle hava företräde framför den vite mannen, andra tyckte att platsen var för dålig, även för indianer att bo på. Så en tredje tyckte att man skulle sända alla indianer upp hit, Ty det fanns många platser de hållo land som var för mycket värdefullt att ligga obegagnat. Men saken förblev som den var, till dess man kom på den idén att göra sjön till en sommarresort. Att få de stora slätterna mellan sjön och det i syd bebyggda området upplåtit för odling, var en önskan som hos många ännu ej hade dött ut. Så när världskriget var slut och de i detsamma deltagande soldaterna började komma hem igen, visste de, att de hade större rättigheter än någon annan, och helt simpelt befallde regeringen att öppna området för dem och medan de väntade på svar flyttade de in, byggde och odlade och fastän motvilliga, säg regeringen sig ej någon annan råd än att villfara deras begäran, och fem år sedan öppnades hela området på en sträcka av 18 mil i längd och 8 mil i bredd reserverades för endast återvandande soldater. Det mesta av detta land är upptaget o. ej så få skandinaver finnes inom området. En del av dessa settlare synes reda sig ganska bra, åter andra igen synes vara inne för besvär och motgångar, men det är ju så över allt. Har den ståtliga skogen och med den älg och annat villebråd försvunnit, så finner man dock, i dess ställe stora åkrar och ängar med betande kreatur samt små vackra stugor här och där innom vars väggar bo, mer eller mindre belåtna människor. När nu sommaren med sina helgdagar kommer och de av Svenska Canada-Tidningens läsare, som brukar taga sig en eller flera veckor ledigt, äro på ett eller annat vis villrådiga om vart de skola taga vägen, kan jag med full tillförlit råda dem att göra Clearlake ett besök. Tag järnvägen till Erickson, och därifrån automobil till sjön. I fjor somras började man bygga en riktig väg hit upp och den är färdig så nära som på sista milen, och jag hoppas att den bliver färdig i tid för säsongen. Vid sjön är ett hotell, där det finns mat och rum. Vattnet i sjön är klart och rent, luften ren och hälsosam, så ett par månaders vistelse vid Clearlake, gör en människa mera gott än vad medicinen i ett apotek kan göra. Så tror åtminstone

Alfred S.

FRÅN LAC DU BONNET

Ärade redaktör av S. C. T.!

Vördsamt vill jag bedja Eder om några rader i Ordet Fritt. Som S. C. T. går ut åt alla väderstreck, så vet man, att alla, som inte ha glömt sitt modersmål, läsa den och äro intresserade i Ordet Fritt. Häromdagen fästes min uppmärksamhet vid ett brev, som var skrivet från denna plats av mr F. Pearson. Brevet ifråga lovordar förhållandena här. För det första säger mr P., att vi ha fått en automobilväg, och det låter storartat. Men vem ha vi fått den av? Mr P. nämner inte, vem som får betala kalaset. Det kunna vi gissa oss till. Enligt mr P:s mening så ha vi visst allt vad vi behöva i detta settlement. Faktum är dock, att största delen av de 40 farmare, som mr. P. säger leva här, ha inte råd till att skaffa sig en bit.

Mr P. skriver och yttrar sig lite om jordbrukarna i Sverige. Det tyckte jag gick lite för långt, ty så långt jag vet, så tror jag nog, att de göra det lika bra på tredjedelen, land som vi bönder i Lac du Bonnet kunna. Av vad jag har sett i detta settlement, finns ogräs och tistel överallt. Jag tror till och med, att mr Pearson har lite på sin fina farm, om jag inte misstar mig. Men gå till en torpare där hemma i Sverike; där finns inte något sådant.

Mr P. säger i sitt brev, att svenskarna på denna plats ha det så bra. De klva aldrig. Så långt jag vet, så vill nog de som äro lite bättre lottade försöka att hålla dem som hör till den lägre klassen nere.

Mr P. säger i sin artikel, att här i Riverland äro alla farmare så välmående, att de behöva inte göra något annat, än att fara runt i små grupper och spela whist och dricka kaffe. Och det är gott och väl; det är visst några få, som har så ställt, att de kunna göra det.

Det är en fråga jag vill göra mr P.: Kan Ni säga mig, huru många av dessa 40 farmare, som kunna reda sig på sitt land? Så vitt jag vet och förstår, så måste nästan allesamman gå ut och arbeta på andra platser, till och med sådana, som ha varit här i 20 år. Så jag tycker mr P. skryter nästan för mycket. Det vore bättre att hålla sig litet mera till sanningen. Har mr P. räknat ut, huru många av dessa 40 farmare som äro skuldsatta? Mr P. måste ha funnit någon guldgruva på sin farm.

I en annan artikel från mr P. säger han, att det finnes ett folkets hus eller rättare sagt vad vi kalla en hall, här. Det är för det mesta ungdomen, som begagnar den. Jag har inte sett att byggnaden begagnats som ett folkets hus ännu. Visserligen är lokalen god, man kan inte säga något annat, ty den är bra att ha till mötesplats ibland. Men i och med detsamma finnas andra onyttiga lärdomar för ungdomen på en sådan plats. Jag vill inte så noga beskriva dem, men de som känna platsen veta nog vad jag menar. Mr P. är tyst med sådant. Det är ju inte så länge sedan det gjordes en ganska brutal misshandel med ett oskyldigt djur.

Vad lokalen beträffar, så byggdes den lite undan för undan, eftersom råd och kassa räckte till, och det är inte gott att säga, när den blir färdig. Den styrelse, som mr P. nämner, har gjort det ganska bra på senaste tiden. Lokalen äges av aktieägare med från en till fem aktier vardera. Nio av dessa aktieägare inväljas på årsmöte, och dessa kallas för direktörer. De ha sitt möte en gång i varje månad i nämnda lokal och bestämma, vad som skall göras och inte göras.

I sin sista artikel skriver mr P. om en ungdomsklubb, som bildats 1924 med 50 medlemmar, och det är gott och väl. Men huru länge tror mr P., att denna klubb skall äga bestånd, så att inte den ramlar sönder och faller hit och dit, likt så många andra föreningar ha gjort i detta distrikt? Mr P. säger, att denna klubb bedriver gott arbete på denna plats. Jag vill hederligt göra en fråga till mr P.: Har denna klubb gjort något gott för samhället? Jag kritiserar inte klubben, långt därifrån. Jag är den samma, som har varit med på alla nöjen och är det, om det så passar. Men det blir nästan lite för mycket av allt, när det börjas.

Det vore mycket till att skriva om, men jag kan inte göra det, ty jag är rädd att brevet hamnar i papperskorgen, men jag vill till sista yttra ett ord till mr P.: Nästa gång Ni skriver, försök att hålla Eder till sanningen lite bättre än vad Ni hittintills gjort. Mr P. vet väl, att denna tidning går över hem till vårt gamla modersland. I och med detsamma så falla ögonen på mr P:s brev, och där säger man inom sig själv: "Dit skola vi resa, där har man så bra." Det vilseleder många. Jag vill inte säga varken ont eller gott, men så långt jag har erfarit och sett, så måste den mindre bemedlade klassen nog göra rätt för sig, varhelst den kommer.

Jag vill till sist säga ett ord till alla, som skriva i Ordet Fritt att inte förglömma sanningen. Många hälsningar till S. C. T:s personal och alla läsare.

B. L. K.

SVAR TILL HERR E. N. A.

Jag har varit här i landet i 25 år. Jag har hållit mig med de båda svenska tidningar, som utgivas i Winnipeg, liksom tre från U. S. A.: Svenska Kurifren, norska tidningen Skandinaven samt Svenska Amerikanska Posten. Min ålder är 72 år., så jag är ej någon dununge i så fall.

För en 13—14 år sedan skedde ej två hängningar i en släng i Winnipeg: ej hördes till något "hands up!" ej heller skedde röverier mitt på ljusa dagen av tusentals dollar, men må hända finnas andra tidningar i Winnipeg, som ni har läst, och de svenska ha ej publicerat hängningar och röverier — det lämnas därhän, dock förefaller det mig högst otroligt. Jag påstår ej, att denna sport ej fanns till före förbudet, i synnerhet i Förenta Staterna, som är ett föregångsland på detta område som i mycket annat.

Ser man igenom några årgångar av tidningar för en 13—14 år sedan, vare sig från U. S. A. eller Canada, får man det sorgliga intrycket, att brotten ökas i oroväckande grad. Detta erkännes också av en del tidningar.

Spritbegäret följer arvsynden i släptåg. Därtill erhöllo människorna, när de gingo ut ur skaparens hand, sin fria vilja. Den tycka de de ha sin fulla frihet att begagna sig av, då det gäller att dricka vad som smakar gott för en del, i trots av att det länder individen och hans omgivning till men.

Försök ha gjorts att binda den fria viljan på andra områden, men de ha misslyckats. I England stadfästes en lag på 1700-talet, som förbjöd rökning, men den måste upphävas. Den fria viljan segrade. I Norge stadfästes en lag år 1741, att ingen lekman fick uppträda och predika Guds ord inom prästernas församlingar. Om någon vågade trotsa lagen, fick han mångårigt fängelse, men 1842 måste lagen upphävas i trots av prästers, prostars och själva universitetets skarpa protester.

Hur är det i dag på detta område av den fria viljan? Jo, det har gått så långt, att både i tal och skrift har man gjort den gudomliga treenigheten till en myt, och intet försök göres att med lagförbud stävja vad som fører flera människor till avgrundens brant än drickandet av ett glas öl eller brännvin.

If you telephone merely for tea without specifying Blue Ribbon Tea your grocer may think you are not very particular!

Varför jämför ni mig med mannen, som ej kände till någon svensk skald vid namn Strindberg? Jag ber att få upplysa, att jag ej är så okänd med de mest kända författarna inom Sverige, vilkas arbeten jag delvis läst, och för att bevisa det namngivas några: Emilia Flygare-Karlén, Fredrika Bremer, August Blanche, Herman Ejursten, Elias Selstedt, Kjellgren, Kuneberg, Topelius, Strindberg, Starbäck, Geijer, prosten Fryxell, hans stora arbete om svenska historien, bestående av flera band, samt författare av "Värmeland, du sköna och härliga," Werner Heidenstam, nobelpristagare 1916. Flera av Sveriges bemärkta färfattare kunde anföras, men jag tager nu några från Norge och Danmark. Norska: Wergeland, Jonas Lie, Kjelland, B. Björnson, nobelpristagare 1908, Knut Hamsun, nobelpristagare 1920. Danska: Kristian Winther, Anderson, Raabeck, H. Pontoppidan, nobelpristagare 1918. Uteglömd svensk nobelpristagerska Selma Lagerlöf, som erhöll det 1909.

Hoppas Ni erhållit urklippet, som blev Eder tillsänt genom S. C. T:s redaktion, och att Ni som en utmärkt retoriker punkt för punkt vederlägger vad urklippet innehöll. Om något står inom ramen som saknas ej gå min önskan till mötes, behöver ni ej vara telepatist om min tanke om Edert värderade inlägg mot mig.

Har Ni lust att ha sista ordet, får Ni det mer än gärna. Jag har förut yttrat mig något i denna fråga samt beslutat ej alls vidröra den, men eftersom jag blev angripen som knappt torr bakom öronen samt okunnig rörande svenska författare, så beslöt jag yttra mig något om själva förbudet samt ge Eder den upplysningen, att Ni tagit något miste i dessa båda fall. Jag erkänner dock, att han står över mig i bokvett och till och med kan ställas jämnsides med Europas förnämsta litteraturkritiker dansken, Georg Brandes i Köpenhamn.

Vad Ni så lovade att framdeles tillkännage statistiken från de svenska fängelserna angående lagbrotten i det närmaste skedda genom rusdrycker, behövs ej för min del, ty tre av landets största tidningar bli mig tillsända av släktingar — det är ett. För det andra skyllde Eva på ormen, Adam på Eva. Sammaledes med en stor del förbrytare, då de stå framför domarerätten, skylla de på att de voro berusade och ej visste vad de gjorde, i hopp att få lindrigare straff, churu de ej ens trampat på en brännvinskork, som jag tydligt vet har förekommit i Sverige. Vad förbrytaren framhåller i detta fall, tages som kontant och föres till statistiken. Men med all Eder visdom kanske Ni ej vet om detta.

Pelle.

BREV FRÅN HAVERÖ!

Ärade red.

Hav godheten inför följande i Eder Ärade Tidning!

Det kan ju kanske vara intressant för f. d. Haverö-bor, som nu bo och bygga i Canada, att höra hur vi har det här denna vinter. Först får jag nämna något om trävarurörelsen, det är ju rent av en livsfråga för Norrland och synnerligast för Haverö, ty jordbruket är mycket skralt, så att om man skall kunna reda sig här är det att försöka förtjäna några slantar, med flottningsarbete, men i år synes det som att det skall bli skralt med den saken, flera orsaker inverka härutinnan. Priserna påstås äro mycket lågo i utlandet på trävaror, många privata personer köpte kronträd i höst och betalte höga priser, därtill kommer att vintern är kall samt en massa med snö har fallit, så att det är nära omöjligt nu att fortsätta i skogarna, en del ha måst lägga upp och andra kommer troligen att sluta. Det lär vara cirka 70 år sedan en sådan snövinter som denna, man får skotta upp högar som hus på gårdarna för att få vägar att gå mellan husen. Det går dagligen bussar som plogar landsvägen mellan östavall och upp till inlandsbanan till Röjans station, för att hålla vägen öppen för transport av post m. m. Genom plojning av landsvägen tornar det upp snö på sidorna så att av fotgängare som gå på landsvägen synes nästan bara mössan.

Genom is som bildades i höst i fjällen, samt genom vargflockar som alltid visa sig under kalla och fula vintrar, har det kommit flera renhjordar ned över landet, här förliden vecka reste en renhjord förbi på cirka 400 renar. Det synes som vargen håller efter renhjordarna ty häromnatten rev en varg till döds en hund här i övreturingen, i går var en hel hop med jägare ute för att få livet av besten, men han klarade sig åtminstone då. Det lär vara en stor och farlig best.

Jag såg i eder tidning av den 7 sistlidna januari, ett förslag att sedan boxaren Townsend som är universitetsbildad klarat Harry Persson vore bäst för honom att fara till Västbyggden i Stode och undervisa både föräldrar och barn men mest föräldrar (än lärarne!) men det torde ej behövas importera någon boxare till det, ty Harry Persson klarade sig för Townsend, om jag minnes rätt, fast Harry torde ej hava sådan skolbildning som Townsend, men något borde han kunna göra i alla fall. I dessa dagar reser tvenne ynglingar härifrån till Canada.

Övertärneå den 8 febr. 1926.

Jan Andersson.

Från Amsterdam meddelas den 12 mars, att Hollands största kvinna Kaatje Van Dyk, som är 7 fot och 11 tum lång och väger 350 pounds, har tillkännagivit sin förlovning med en jätte vid namn Jan Van Albert vilken mäter 9 fot och 3 1-2 tum i strumplästen.

C. W. GOUGH
LIV OLYCKSFALL ELDSVÅDA
FÖRSÄKRING
NOTARIE FASTIGHETER
KIMBERLEY, B. C.

Vi utlåna pängar för uppsättning till erfarna farmare.

Ni kan välja från över 200,000 acres av vårt ouppodlade land beläget i de beryktade

VERMILLION OCH WABAMUN DISTRIKTEN
i Central Alberta.

Ingen Kontant Betalning Fordras.
Vi äro ägare, icke Agenter.
Om Ni är en god arbetare och önskar få en egen farm, ifyll nedanstående förfrågningsform och sänd den till vårt kontor i Winnipeg.

FÖRFRÅGNINGSFORM.

British Dominion Land Settlement Corporation, Ltd.
364 Main St., ...1926
Winnipeg, Man.

Ärade Herrar:—

Jag är intresserad i Eder Land Settlement Plan och önskar att Ni tillsänder mig karta och allmänna upplysningar angående landet.

Jag är född i..... Jag har haft.....

års erfarenhet som jordbrukare i.....och jag
Provins eller stat

är nu sysselsatt med .....i.....Jag är
Ort.

.....år gammal.....min familj består av.....gossar,
Gift eller ogift.

ålder.....flickor, ålder..... Jag äger följande åkerbruksredskap .....

Jag har $..... i kontanter och jag önskar veta hur stor summa Eder korporation är villig låna mig samt på vilka avbetalningsvillkor.

Mitt namn är.....

Min adress är.....

Sänd Edert svar till

British Dominion Land Settlement Corp., Ltd.
364 MAIN ST., WINNIPEG, MAN., CANADA.